

1873—74 maatte kæmpe for at faae Invaliderne frem og skaffe dem den lille Forhøielse af 20 pCt., man veed, at det endog-
 faa var nær ved at blive et Konfliktspunkt
 paa selve Finantsloven, og jeg kan ikke und-
 lade at minde om, at det blev betragtet som
 en stor Indrømmelse til os her, da man ved
 Finantslovens Behandling i 1874—75 fik
 indført paa Finantsloven, at Invaliderne
 skulde have 20 pCt. Tillæg. Det ser derfor
 ganske vist besynderligt ud, at man nu plud-
 selig fra den modsatte Side er bleven saa
 ivrig og bekhylder os for nu at være mindre
 ivrige, ja maakte for at forsomme vor Pligt
 overfor Invaliderne. Det er i Betænkningen
 paavist, at det ikke er Tilfældet, men jeg kan
 ikke Andet end udtale min Tilfredshed med,
 at man i Betænkningen har fremjat et Par
 Endringer til Invalideloven, som man ialt-
 fald haaber maa blive indførte gennem Sæd-
 vane, men som mulig kunne indføres ad
 Lovgivningsveien, dersom de ikke indføres
 gennem Sædvane. Den ene Endring er
 den, at man ønsker, at de Mennesker, hvis
 Invaliditet er tvivlsom, men dog sandsynlig,
 maa kunne faae Hjælp, thi det er fra en stor
 Del af den Slags Folk, at vi her aarlig
 have en Mængde Andragender. For mig
 har det mange Gange været temmelig ind-
 lysende, naar jeg har været med til at foreslaa
 disse Andragender henviste til Finantsmini-
 ster, at der vanskelig kunde komme Noget
 ud deraf, fordi Paagjældende kun kunde frem-
 lægge Sandsynlighedsbeviser, men Sandsyn-
 ligheden har, efftet hvad der har foreligget,
 været for mig i den Grad sikker, at jeg,
 dersom jeg havde havt nogen Del deri, ikke
 vilde have havt den mindste Tvivl om, at
 det var rigtigt at give de Paagjældende
 Invalideforsørgelse. Jeg vil derfor haabe,
 at Invalidebestyrelsen og Finantsministeren
 maa komme til gennem Sædvane at indføre
 den Endring, her staar nævnt i Betænk-
 ningen, at de, naar der er Sandsynlighed
 for, at de Paagjældende virkelig have lidt
 Skade, uden at de kunne fremstafte juridisk
 Bevis derfor, lade dem faae Invalideforsør-
 gelse; thi jeg gjentager, at man hellere maa
 give nogle Hundrede, ja endogjaa nogle Tus-
 inde Kroner mere ud, end at Nogle skulde
 leve og have Krav paa Godtgjørelse, uden
 at faae den. Man maa hellere gaa for langt
 til den ene Side end til den anden Side,
 naar man ikke er istand til i hvert
 enkelt Tilfælde at kunne træffe ab-
 solut det Rette. Dernæst er der en
 anden Hensigt, med Hensyn til hvilken
 jeg tror, at det kan have nogen Betydning,
 om den kan sættes i Værk. Det er den, at
 man maa søge at hjælpe de Mange, hvis

Helbredstilstand er bleven ødelagt ved Krigen
 — og det er ikke faa og ikke mindst i den
 sidste Krig — ved de Marscher og Besvær-
 ligheder, som de gennemgik. Jeg har havt
 ikke faa Andragender fra saadanne Mænd
 under Behandling, og jeg maatte sige mig
 selv, at efter Alt, hvad der forelaa, maatte
 jeg være sikker paa, at de Paagjældende
 havde faaet deres Helbred ødelagt i Krigen,
 om de end ikke vare Invalider; men derved
 var Intet at gjøre. Der er noget Tungt
 og Smerteligt i, at den Slags Folk skulle
 falde til Fattigvæsenet. Det er ganske vist
 ikke min Mening, at den eneste Maade, hvor-
 paa man kan gjøre Noget for sit Fædreland
 eller vise sin Opoffrelse for det, er ved at
 deltage i Krige. Jeg tror, at der er mange
 andre Maader, paa hvilke man gennem sit
 Arbejde kan vise lignende, ja, maaste større
 Opoffrelse, end ved at deltage i Krige.
 Jeg tror overhovedet, at vi maa komme bort
 fra den Anskuelse, at den eneste Maade, hvor-
 paa Fædrelandet kan forsvares, er gennem
 Krig, og at den eneste Maade, hvorpaa man
 bringer Offre for Fædrelandet, er ved at gaa
 med i Krig; men paa den anden Side er det
 jo Noget, vi Alle vide, med hvilken Opmærk-
 somhed Befolkningen, og med Kette, følger
 Kampene og Gangen deri, naar det gjælder
 vort Fædrelands Ve og Vel, og hvorledes
 vor Tanke da følger Landets Sønnen. Det
 er derfor ikke mere end rimeligt, og, saavidt
 jeg veed, er det ogsaa Tilfældet i alle Lande,
 at man sørger for, at Invaliderne kunne faae
 et nogenlunde sorgfrit Udkomme. Det fore-
 kommer mig derfor rimeligt, at man over-
 hovedet saavidt muligt søger at hjælpe alle
 dem, der have faaet deres Helbred mere eller
 mindre ødelagt i Krig, og jeg kan derfor ikke
 Andet end være tilfreds med Udtalelsen herom
 i Betænkningen. — Hvad det foreliggende
 Endringsforslag angaar, at Invalideforsør-
 gelsens Forhøielse først skal begynde 1883,
 istedetfor at have et Mars tilbagevirkende
 Kraft, skal jeg ikke i og for sig have Noget
 derimod, navnlig ikke, efter at jeg i Betæk-
 ningen har set, at det jo egentlig kun er en
 Udsettelse, der er Tale om. Dersom en
 Undersøgelse maatte lede til, at man finder
 det rigtigt, at de faae Forhøielsen for det
 Mar mere, for hvilket den har været fore-
 slaet, vil der paa anden Maade kunne
 hjælpes derpaa. Efter den Motivering, der
 saaledes foreligger, finder jeg det endog rig-
 tigt, at man har villet sætte Begyndelsen til
 den 1ste April 1883 indtil videre. Vi kunne
 da nærmere faae Leilighed til at undersøge
 det noget Besynderlige i den stedfundne Agi-
 tation, og den Motivering, hvormed Lovfor-
 slaget har været fremsat fra den hvidærede